

שיר הפלגות חד שער

(מונור קל)

'הפלגות': א) ה'. ב) אורי, בוקלי, לקוב. ג) עזנות תשker, אורי. ד) כידעטך. ה) קויתיה
גוניה פשי... הוקלי. ו) עפשי לאורי משקרים לבקר שארים לבקר. ז) נחל ישראל אל-
ה' כידעטיה... פדות. ח) פודה, ישראל, עונתי.
בשיר שני חלקים, ובכל חלק שני בזים: א) קריאה אל ה' בלשון נסיך (א-ה) – בקשה לשמיעת
התהגה (א-ה), בקשה לקליטה (כ-ה); ב) דבר על י' בלשון נסיך (ה-ה) – התהגה אל ה' (ה-ה),
ה' פודה את ישראל (ו-ה).

8 ועוד: סדר האותיות שנזכר מכאן, שבפוק הוה י' שש תיבות, ומספר האותיות שבכל תיבה חולך ונודל בהתאם
לחיבתה. התיבה הראשונה (על) כת שתיאות, התיבת השנייה (גב) בת שלוש, התיבת בת ארבע, הרביעית בת חמוץ, התיבת
בת שש, והשבית בת שבעאותיות: על-גבי חרסו הרשים הארוכו לענינותם. ואולם ספק גדול אם עניין זה מכוון מלכתחילה
מאח המשורר.

9 א. ריש אמורים, שאפשר שמעיקרו נאמר המזמור על לשון דורות הבית הראשון, ו'שנאי ציון' אינם האזרחים הנזכרים
בראש הממור, אלא הם אנשים בני ישראל החולקים על המקדש בציון, כגון מיטחו של ירבבם בן נכת.
ב. והרדיך בפרוסו ל'שנאי ציון' כתנו: הגומאים שונאים את ציון, אבל אורבים אותה, עד שנלחו בענורה גוי עם
גוי, אלא פירוש 'שנאי ציון' – שונאי בני ציון, והם ישראל.

ול' בפומור דברי תחנה אל ה', דברי התבוננות במדוחיו של ה', ספרו דברו של המשורר עצמו בתקתו לה' ותחנונו באסמרות הפקה, ובברית השפה והלחן לישראל לקוות לה'. וכל הדברים האלה באים לאחר דברי הפמיתה האומרת 'מעמקרים קראתיך הי', אלו שמעה בקולו' וכו'.
נקרא שם דברי התבוננותו וווטף הילך כלולים בדברי הטעניות שהמשורר מבהיר את ה' שישמעם. וכבר העירנו עיל פמה עכמים שוו' ורכס של מומורי הילם (ושל המפללים בשעראל בכליל), שדברי תaskell מעטים מהותם ויצאים לפיב' רבוי, ואולם הדברים עצם אמרים גם 'שם פחנה לה' וגם 'שם חטף לך' וכו' ימכו דעת ה' לקלל השומעים. ואך בשיר ה', הדברים אמר' עזנות תשריריה, ארץ מי עמדו, ב' עמק הסליחה, למען פורא' הם גם בדברי התבוננות על טבה של הסליחה וגס דברי תחנה לה' שיטלח ל夸רים אליו מעמקרים. וכיוזיא זה בשאר דברי פומור.

ישנו נח'א? שיעי בזקיט, וכל חילך לני' ב фирм תשי'ום במספר פסוקות: שני פסוקים, שני פסוקים בפניהם, והบทים שבחלק הראשון מקבילים אל הบทים שבחלק השני, הפית' הראשון קקוביל אל הבית החליש, ובpivot השני פקוביל אל הבית קרביעי. ולש' לאין, שבכל בית זיבת ממשור מרעים רענון מחד. והוא ש' שנorth המיתרים לבית אחד ואנים מצוין בבי' אחר. אלה העקרונים שבסם: בית א - ממעמקים קראמייך; בית ב - הפליטה - חורא; בית ג - יושב; בית ד - ירושאל - חסד - פרודות. על פי זה אפשר לעמוד על מהלך תרערענות דברי המשורר: וא פותח בקריאה אל ה' במעמקים, ואומר בפה זדור בפה של הפליטה, ומספר על הפתנו, והקורה לשישראל? הקורה לסליחת ג'.

העקבות הדרק מה' יайлוי רוא שבי' בידי' קענות, והוא מבקש שפודה ה' מכל עונותין, ולא
בכל דבר אלא את כל ישראל.

עפ"מ קבוצה לה' ובתחום אל' ימי בקר בבקר, והוא קורא לישראלי לקות לסלית ה'. וכך במומר מצטרף אל תחלהו, ווצראה מסורת הקבראה את עקר התהילה, שתחשדר מתרון: גיבורים קראתיך ה' – והוא יקירה את ישראל מכל עונתיו. למידן, שהמושר אורמו בשלהת קש, שקידדה אה' ישראל מכל עונתיו. וסתורה, שום בלשון ה'חיה, שהמושר אורמו בשלהת

ג. השליחת — כיעמידה — החсад; אם־פנויות — הכל עוגנויות.
 לרואות את התקבולה שבבתים: קראתין: «אוֹדֵין רְחוּיָה» ... לאודין: תשמר — מצמרים ... שמורים; כי־עמידה
 ב. גם המלים והביטויים שבחבטים מקבילים. וכור דשנו אתם ב'מעלות', שבפתחית הממור. גרשום כאן שנית כו'
 א. לה, ולטליתות, ובכetta זו המשורר מדבר על עצמו בלשון דבר בעז. הבית השלישי (ה-ה) — המשורר מספר על חלקו ותפקידו
 ב. החקק השני (ה-ה): המשורר מדבר על עצמו בלשון נסחר. הבית השלישי (ה-ה) — המשורר מספר על חלקו ותפקידו
 כ. את ההונגו. ובכetta זו המשורר מדבר על עצמו בלשון מדבר בעז. הבית השני (ג-ג) — המשורר מדבר על טינה
 ד. וכוחה של סליחה, ובכetta זו אין המשורר מזכיר את עצמו.

גַּתְלִיבָּן

וַיָּחֶל יִשְׂרָאֵל אֶל־יְהוָה כִּי־עַמְּדָה הָחֶסֶר וַתַּרְבֵּה עַמּוֹ פָּדוֹת: מִלְּעָנוֹת:

(ג) **יחיל יישראלי אל-ה'** – ייחיל לשון צווי (על משקל כפער). יישראלי – בקריאת. המשורר פונה כאן אל יישראל בלשון נוכח, ומזה עליו: ייחיל אל ה'. אפסר שהוא דרכך מילצת הפיט, ובקריאת מכונת לכל ישראל, ואפסר שחקרא החזאת נוארות בפי שליח האצבות, והוא סונה אל קמל המתפללים ואומר להם: ייחיל יישראל אל-ה'. כייד עמדת' החסד – שהני מדרת הפסד מזיהה אצלך ה' והוא פורס את חסותו והבטוח על המיחלים לו, כמו שאפער: יהי חסדך ה' עליינו באשר תחולנו לך (על סוף חממו לא), הרי שחסד ה' גנטיע על התקיחלים לו. והרבבה עמו פדות – הרבה קידות קבוצה אצלך. יש במושג: פעמים רבות הוא פודה את המיחלים לו, ויש במשמעות: דרכיהם רבות יש לו לפדות את המיחלים לו, וממשיים גודלים נופלאים הוא עולשו כדי לפקוד את המיחלים לו. ועל כל פנים, הסדרה הופרת בצלע זו קלולה בה' שפ' גונדר בצלע תחבק'לה, שהוא הבחתה ה' הגאהה לשמר את יראיו ותולשיים בעטן אצטם.

(ח) והוא יפהה אמר-ישראל מכל עונתיו – בלאו: יכבר על עונתייהם של ישראל וצイル את ישראל מעונשם של העונות. ונקט לשון דמי, אבל העונות בעצמם מזוקרים בעונשים במו בשינויים ומבקשים להרע להם (ועדי לעיל לט את מפל-פשעי ה' היילני). פסקוק זה נמשך אל הצלע המסייעת את הנסוך שלקנו והוא מפרק אליה ומפרק אותה: ורבבה עמו פדות, ועל כן מבקשים אז ב', שיקדחה את ישראל מכל עונתיו.

לස'נים שיר המעלות נאחד עשר
המשורר סופת ואומר שהוא קורא אל ה' ממעמקים, והוא מבקש את ה' שיטמע אט קולו. לאחר
מן המשורר מדבר על סילחת העונות ואומר, שאולי הסיליח לא היה קיים לאדם, והשליח
היא שעורמת לבני האדם לירא את ה'. לאחר מבחן המשורר אומר, שהוא מקווה לו, והוא קורא
לשראל שיקונה לה, והוא מPsiים בתבונת בעזון, שאכן יהוה יפהה את-ישראל מכל עונותיו.

ב. על פי דרך הפנייש שפירשנו לעללה, אפשר שכונת המשורר לומר, שבכל בוקר ובוקר הוא מזכה שהיומ הזה תיגל

ג. פירוש אחר: המים ליתרונות: תקוות נפשי לה' חזקה מתחזותם של השומריטים לבקר, הם שומרי העיר בלילה, והם מatzpit.

מי יבוזו הבוקר ויסמייר את שומרתם אשר הוא בעל קשה עליהם. וווערתם מצפה המשורר: מתי תחולך את הצורה המשולשת ללילה ובבוא שזרעט 'ה המשולשה לבוקר. ולפי זו האכפל 'שמטרוים לבקר שמטרים לבקר' טענים, שהונטור בלילה ומזכה לבוקר חיש, שעומן הולף לאט לאט, ולפי זה אפשר לפרש 'שמטרים לבקר' – האננים שנחנות גודרת עליהם בלילה, והם מatzpit בכלין עיניהם לאור הבוקר. ולדעת יי' בלואו: 'שומרים' הראשון – שם עצם, והשני – מועל ופירוש הכתובון: תקוות נפשי לה' חזקה מתחזותם של השומריטים (– שומרי עזיר) לבקר (– עד הבקר) אשר הם שומרים (– מatzpit) לבקר (– לבוא הבוקר).

ג. ואפשר, שה'שمرורים לבקר' הם הכהנים והלויים משרתי המקדש, שנאמר עליהם: כי-עליהם משורתם וזה על-הפטוח ולGBKר לבקר (דהיא ט כ'). וromo המשור שבחקתו לה' הוא דבק בו וממשלה לדרגות המשרתים במקדש, או אף לעלה מהם, ואף חמילתו באשרוורת הבוקר רצויות לה' כבבורה במקדש, או אף יותר ממנה.

ה. א. ה'צורי י'יחיל' אמרו תנידן 'וחותמי' שבפרק ה. וכוכנות המשורר לו מור: בשם שחוחתני אני, כך רואו לכל ישראל ליל לה'.

ב. 'וחותמי' מבוגין הפעיל ו'יחיל' – מבוגין פועל, והמשמעות אותה הagan לעיל כמה פעמים, שיש שבוגני הפעיל ופיעולabis סמכויים זה זהה והמשמעות אותה. והודגמה הבוררה לעניין זה בלשון התפללה: ונאמן אתה להחיות מימי, ברך אתה ה' מיחיה המתים. ובתפס אסכנו סמוך להז': נברך את שמי בעולם, בשם שמקידשים אתה נשמי רוחות.

ג. אפשר ששם בפרק זה נזכר אל ראש הפקום שלבונין: 'יחיל ישאל אל'ה' – ופה ש'ווא' פודה אר'ישראל מכל עונתיו'. ועוד אפשר ששם בפרק זה הוא ענינה הקכל על דברי שליט ה'ציבור: 'יחיל ישאל אל'ה' – ופה ש'ווא' מכביל אל'ה', והמשמעות של 'ווא' – קרבת אל המשמות על שם ה' – כחובו, ובם יש כאן לשון נופל על לשון.

הפקחים הראשוניים, אין הוא מדבר על עצמו בלבד, אלא בשם כל האבור הפלשטיין בתקופה
ואר בשם כל ישראל. בשיר שלמעילה מקאו יש לשון פניה אל ישראל: 'אמרךך ישראל', ובשיר
זה יש לשון פניה אל ישראל: 'יחל ישראל אל-ה'.

השיר פותח 'מעמקים', ובקר הבנו בפרש שהוא רכו ל'מעמקי מים', וזה מתייחס לשירי
הפעלה שצממו בשלחת בית השוואה, קשומכים את מפיהם היירדים למעמק תהום. וכן
מצינו, שכמו השירים הראשון והשני, בן שיר זה נקבע בברכות שבאים הטענית¹². ועוד: בקר
בארון, שבו שיר זו ושביר מוסר לעם, ואף דברים אלה אינם להאפר לאקל הנספים בשלחת
בית השוואה, על דרך שבארון בשיר השמי ושביר החשע, גם קדוברים על הילודה נאים
להאפר בחג הסוכות לאחר שנסלח לכל העם ביום תפארת. ומטעם אלה נאה לשיר היה
עם לעלי רגליים. רקראאה 'מעמקים' נאה גם לעלי הנולדה, שחשו כאן עלו משפלותם בצלות
(יעוד שבעל היא הארץ עמקה), ובם התקונה לחסיד ולקדושים נאה להאפר בפי שבי ציון בראשית
ימי הבית השני¹³.

11 הלשן 'אמ-ערנות תשמרייה' דומה במקצת ללשן שיר המעלות המשמי: 'אמ-ה' לא-ישראל-עיר. הלשן קortha נפשי...
נפש לא-ה' דומה במקצת ללשן שר ממועל לראשון: רבת שכנה-לה נשפי'.

12 והוא בברכה החמישית שבשת הברכות והוטפות בתפילת התענית, וחימת הברכה: מי שענה את יונה ממעי הדגה
הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקהם היום הזה, ברוך אתה ה' העונה בעת צרה (מי תענית ב-ג-ז). הקשר בין יונה
ל בין דבריו המומור גם הוא בלשון 'מעמקים' שהוא לעמקי תהום שירדי יונה שם, כמו שאמר בתפלתו: תהום יסבבי
(יונה ב ז).

13 א. הפסוק המסיים את השיר זה הוא יפה אה-ישראל מכל עונותיו דומה בלשונו לפסק המסיים את מומור כתה: פדה אלתיהם
אה-ישראל מכל צורתה.

ב. וונוסת הספרדים, כמשמעותם אמור בה בנפילה אףם, מוסיפים אהורי את הפסוק: הווא יפה אה-ישראל מכל
עונותיו. זאת השיר כולל וונוסת הספרדים בимвול סליחות שבאורחות הבוקר בימי הרחמים והסליחות לאחר
קריש התקבל שלאחר חלחות, ואוקרים אהורי קדיש יתום.

ג. יש הגנתיגים למאור השיר הזה בשערת מי תשובה לאחר סיום ברכת 'ישתחוו' ולפני חצי קדיש שלפני 'ברכו'
של ברכת 'יזכר אור' ומוקור גוג זה בכתמי הארץ זילן.

ד. וכחלות החסידיים, נהוגם, שאומרים שיר זה חוץ וקהל פסק בקול רם ובניגון מירוד.